

HENNY THIJSSING-BOER

*Het teken
van een vreemdeling*

FAMILIEROMAN

HET MOOISTE VAN
Henny Thijssing-Boer

HET TEKEN VAN
EEN VREEMDELING

Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Het ging niet goed met het bloemenwinkeltje van Johan en Maudy de Wit. Sommige dorpsbewoners vroegen zich af of de eigenaren van het winkeltje nog te jong waren om de zakelijke beslommeringen ervan het hoofd te kunnen bieden. Johan was pas vijfentwintig, Maudy nog maar tweeëntwintig jaar. De meesten van hun leeftijdsgenoten studeerden nog volop, gingen op gezette tijden uit en genoten van hun jeugdijaren.

Johan en Maudy hadden, behalve hun zorg voor de zaak, bovendien al een kind, Floortje, een allerliefst meisje van ruim drie jaar. Zij werd 's ochtends door een van de ouders naar het kinderdagverblijf gebracht en in de late namiddag weer opgehaald. Vrouwen die beweerden dat ze hun ogen niet in de zak hadden, durfden met stelligheid te zeggen dat er een tweede kind op komst was, want Maudy was minder slank dan men van haar gewend was. Dat betekende nog meer zorgen. Waar hadden die jonge mensen hun verstand?

Er waren ook anderen die milder oordeelden, omdat ze met het jonge stel te doen hadden. Die mensen wezen naar het verleden, zij herinnerden zich nog klip en klaar dat Johan en Maudy een jaar geleden het winkeltje hadden overgenomen en vol goede moed van start waren gegaan.

In die tijd was men er al snel achtergekomen dat Johan aan de

heroïne verslaafd was geweest en dat hij een tijd had doorgebracht in een afkickboerderij. Destijds was hij ‘genezen’ verklaard, maar had men toentertijd niet te vroeg gejuicht? Je hoorde immers vaak dat een verslaafde een terugval kreeg en men oordeelde dat Johan daar de laatste tijd haast een typerend voorbeeld van was.

Men vond dat hij soms opvallend lodderig uit zijn ogen keek en een afwezige indruk maakte. Het bleef vooralsnog gissen, de waarheid werd vanzelfsprekend niet op de toonbank van het winkeltje gelegd, maar desalniettemin werd er meewarig het hoofd geschud en er werd gefluisterd: ‘Wat bezielt zo’n jonge vent, hij heeft alles wat zijn hart zich maar wensen kan. Een lief winkeltje, een schattig kindje en een werkelijk beeldschone vrouw.’

Dat laatste was waar; velen vonden Maudy de mooiste bloem uit haar winkeltje. Ze was een kleine schoonheid, had een perfect figuurtje en haar blonde, springerige haar omkranste een bijzonder mooi gezichtje. Ze had een eigenwijs klein neusje en een volle rode mond, maar wat het meest opviel waren haar ogen. Die waren opvallend lichtgrijs, de oogharen en de wenkbrauwen daarentegen waren donker. Het gezichtje van het kindvrouwtje kreeg daardoor een zeer aparte uitstraling. Die werd tegenwoordig echter overschaduwd door zorgen die op haar gezicht getekend lagen. Arm kind.

Terwijl men met die gedachten in het achterhoofd beschuldigend naar Johan wees, werd Maudy in haar winkeltje opgezocht door klanten, die vonden dat ze het jonge stel trouw moesten blijven. Het was een gebaar van naastenliefde, maar het viel om de drommel niet mee om voor het weekeinde nog snel even een bloemetje te halen bij ‘Bloembinderij De Wit’. Die naam stond boven de ingang, klonk goed, maar tegenwoordig kwam je in de winkel vaak bedrogen uit. Want meestal stonden er wat zielige restanten van vorige dagen en degene die daar het meest onder leed was Maudy zelf.

Dapper probeerde zij vriendelijk te blijven en te redden waar eigenlijk al niets meer te redden viel. Ze legde een lachje om haar

mond en wees naar een emmer waar de bloemen in stonden. ‘U mag ze iets goedkoper hebben, ze staan heus nog wel een paar dagen...’ Met het schaamrood op de wangen verontschuldigde ze zich: ‘Ik vind het zelf ook heel vervelend, ik had liever een winkel vol verse bloemen. Ik sta er echter machteloos tegenover. Johan had uren geleden al van de veiling terug moeten zijn met verse voorraad. Ik maak me zorgen, ik ben bang dat er iets met het bestelbusje aan de hand is.’

De klant, tegen wie Maudy zo sprak, kreeg medelijden en zei goedig: ‘Nou, geef me dat laatste bosje roosjes dan maar. Dan ben jij ervanaf en mag ik hopen dat ze het weekeind overleven.’

Maudy pakte de bloemen zorgvuldig in en terwijl ze wisselgeld teruggaf, zei ze glimlachend: ‘Bedankt voor de klandizie en graag tot ziens.’

De vrouw knikte, ze had er echter geen idee van hoeveel zorgen Maudy achter haar lieve lach wist te verbergen.

Die middag rinkelde de winkelbel nog een paar keer, maar van verkoop was nauwelijks sprake. Niet iedereen streek in medelijden over het hart, er waren ook klanten die openlijk klaagden over de slechte kwaliteit van de minimale sortering. Het maakte Maudy nog mismoediger dan ze al was.

Bang en bezorgd vroeg ze zich voortdurend af waar Johan bleef, en telkens weer raadpleegde ze haar polshorloge. Ze geloofde er niets van dat hij met pech onderweg stond, dat had ze tegen de klant gezegd om zichzelf te beschermen. Want mocht hij wel met panne ergens langs de weg staan, dan kon hij immers even bellen. Dat leek haar tenminste een kleine moeite. Elke garage had telefoon en anders was er wel een telefooncel te vinden. Johan, waar hang je uit, waar ben je mee bezig...

Ze wilde zo dolgraag in hem blijven geloven, maar hij maakte dat zelf bijna onmogelijk. Ze zat gewoon tjokvol achterdocht, vol beschuldigingen die ze niet hardop durfde te uiten. Wanneer was ze zo afschuwelijk aan Johan gaan twijfelen? Ze dacht even na en knikte vervolgens met haar hoofd. Het moest een maand of vier

geleden zijn geweest, want ze was toen nog niet zwanger. In die tijd had ze telkens geld uit de kassa gemist, kleine en grotere bedragen. In die tijd nog argeloos, had ze Johan erbij geroepen.

‘Weet jij er iets van, heb je boodschappen gedaan of zo?’

‘Nee, niet dat ik weet,’ had hij gezegd. ‘Mogelijk heb ik me vergist met het teruggeven van wisselgeld. Daar zal ik beter op gaan letten.’

Daarna klopte de kassa elke avond weer op de cent af nauwkeurig, maar kort erna was haar achterdocht door Johan zelf gevoed. Op een avond had ze hem verteld dat ze weer zwanger was en ze was toen echt geschrokken van zijn reactie. Ze had ongekende zorgen in zijn ogen gelezen en hem horen mompelen: ‘Lieve deugd, ook dat nog...!’

Teleurgesteld in hem was ze boos uitgevallen: ‘Ook dat nog?’ Ik ben anders niet vreemdgegaan hoor, het is jouw kind dat we samen hebben verwekt. Ik meende in liefde, maar zo kijk jij nou niet bepaald!’

Johan had haar berouwvol tegen zich aangetrokken en voor haar gevoel had hij merkwaardig vreemd gedaan: ‘Niet zo boos doen, Maudy... Ik ben heus wel blij met het kindje, het komt alleen zo bar slecht uit. Een baby kost handenvol geld en dat... dat is er niet. Het gaat niet goed met de winkel, ik ben bang dat we het niet kunnen redden.’

Verbijsterd had ze hem een ogenblik sprakeloos aangestaard en voordat hij zijn ogen neersloeg, had ze de blik erin gezien. Die vreselijke, herkenbare blik van vroeger, toen hij zwaar verslaafd was geweest. Bang had ze gefluisterd: ‘Je gebruikt toch hopelijk niet weer?’ Vurig had ze pijlsnel gebeden: Laat dat niet waar mogen zijn, Heer. Behoed Johan voor het haast allerergste dat hem en mij kan overkomen.

Johan had het ontkend. ‘Hoe kom je erbij, je ziet me toch zeker wel voor vol aan?’

Inmiddels was zij al drie maanden zwanger, maar niemand wist

het nog, zelfs haar zusje Anne was onkundig. Ze durfde het niet tegen Anne te zeggen omdat ze van tevoren wist dat ze dat andere dan ook niet voor zichzelf zou kunnen houden: ik ben zo bang, Anne... het gaat met Johan weer helemaal mis.

Zou er één mens bestaan, vroeg Maudy zich af, die kon begrijpen hoe zij zich voelde? Ze geloofde allang niet meer in Johan, toch wilde ze hem beschermen tegenover de buitenwereld. Het was zo vernederend te moeten bekennen dat je man weer drugs nodig had, dat hij op zijn minst tweehonderd gulden per dag verkwanseelde aan puur vergif.

Johan plunderde de kassa niet meer, hij kwam nu op een andere, slinkse manier aan geld. De ene keer was hij zijn horloge ‘verloren’; op een dag was de video zomaar weggeweest, zogenaamd voor reparatie. Dacht Johan nu heus dat zij al die smoesjes geloofde?

De maat was bij haar vol geweest toen ze op een keer thuiskwam en merkte dat de hoekkast weg was, die nog van haar ouders was geweest. Het was geen antieke kast, maar een die zogezegd uit grootmoeders tijd stamde en waar een liefhebber wel een aardig bedrag voor wilde neertellen. Die avond, nadat ze Floortje naar bed had gebracht, had ze Johan plompverloren de vraag gesteld die haar zo verschrikkelijk plaagde: ‘Waarom zeg je niet eerlijk tegen me dat je weer gebruikt...?’

Hij had haar een ogenblik verdwaasd aangezien en het toch weer ontkend. ‘Ik gebruik niet, ik wil die rotzooi niet meer.’

Ze had hem indringend aangezien, niks gezegd. En na een ijzige stilte, die voor haar gevoel een eeuwigheid had geduurd, had Johan gepreveld: ‘Nou ja, heel af en toe gebruik ik weer iets, maar dat is niets om je zorgen over te maken. Ik heb het nu stevig onder controle, kan er goed mee omgaan. Geloof me, Maudy, je hoeft niet bang te zijn.’

‘Begrijp dan toch dat ik werkelijk dóódsbang ben!’ had ze gezegd, of misschien wel geschreeuwd. ‘Ik ben de vreselijke jaren van vroeger niet vergeten, dat rottige leven wil ik niet nog eens,

hoor Johan! In die tijd was ik er voor de volle honderd procent voor jou, maar dat kan ik niet opnieuw opbrengen. Ik moet en wil nu op de eerste plaats aan Floortje denken en aan ons tweede kindje. O, lieverd,' had ze in tranen gesmeekt, 'stop ermee voordat het te laat is.'

'Blijf in me geloven, Maudy. Dat is het enige wat ik van je vraag. Ik beloof je dat ik niet nog eens zo diep zal wegzakken. Denk je dat ik vergeten ben hoe we samen als het ware door een hel zijn gegaan...? Dat doe ik je niet meer aan, wees gerust.'

Ze hadden elkaar gekust en vanwege de herinneringen aan zijn verslavingstijd, allebei gehuild. Ze hield waanzinnig veel van Johan en soms vroeg ze zich af of je als vrouw wellicht te veel van een man kon houden. Zij vond het heerlijk voor haar man te zorgen, hem lief te hebben in het dagelijkse leven en zich volkomen in hem te verliezen tijdens intieme momenten. Zo was ze opnieuw zwanger geworden, en voor haar was het kindje meer dan welkom. Over zes maanden zou het liefdevol begroet worden. Het kon haar absoluut niks schelen dat ze – nog heel erg jong – straks twee kindertjes had.

Ze wist dat er voldoende liefde in haar was en de drukte zou ze best aankunnen. Als Johan haar tenminste hielp, ze samen garant stonden voor het welzijn van de kinderen. Blijf in me geloven, had Johan gezegd, zij vroeg zich nu echter bezwaard af in hoeverre ze in de toekomst op hem zou kunnen steunen.

Ze herinnerde zich opeens dat Johan een keer had gezegd dat de winkel hem in feite gestolen kon worden, dat hij zich erin opgesloten voelde. Ontsteld had ze gefluisterd: 'Dat meen je niet, zeg zoiets toch niet...'

Johan was onmiddellijk teruggekrabbeld. 'Je moet alles niet zo letterlijk opvatten. Ik meen de helft niet van wat ik soms zeg. Ik voel me geen zakenman, dat is waar, maar nu ik er eentje geworden ben, ga ik me heus niet veranderen. Als jij maar in me blijft geloven, kleine, dappere Maudy!'

Johan had haar een verliefde blik toegeworpen, haar gedachten

waren echter naar vroeger gevlogen. Naar de tijd toen Johan zwaar verslaafd was en hij haar, in allerbelabberdste, moeilijke tijden, zijn kleine dappere Maudy placht te noemen. Ze haatte die uitspraak, want ze was niet dapper. Eerder zwak en angstig voor het ongewisse dat nu weer boven haar hoofd hing. Het was een bijna dreigend, bang makend gevoel.

En die ellendige winkelbel bleef maar zwijgen, het zou vanavond een koud kunstje zijn om de kas op te maken. Dat was haar taak, Johan had altijd de rest van de financiële rompslomp voor zijn rekening genomen. Deed ze er eigenlijk wel goed aan om erin te willen blijven geloven dat dat wel goed zat...? Zij bemoeide zich niet met de boekhouding, ze schrokken telkens allebei van de belastingaanslagen, maar ook die werden door Johan afgewikkeld. Stipt en nauwgezet, of...

Nou, daar had je het dus al weer. Ze werd almaar achterdochtiger, terwijl ze helemaal niet zo wilde zijn.

Met de loodzware zucht die Maudy slaakte, besloot ze dat ze de winkel ging sluiten. Het was weliswaar nog geen vier uur, maar op kopers hoefde ze niet meer te rekenen. Ze kon de mensen niet eens ongelijk geven, want zelf zou ze voor al die verlepte bloemen ook geen geld overhebben. Johan, waar ben je, kermde het in haar. Het is gewoon je plicht de winkel te bevoorraden, je plicht om er voor je vrouw en kind te zijn. 'Kom alsjeblieft...' fluisterde ze bang en verdrietig tegelijk. Ze voelde dat er tranen langs haar wangen biggelden en hardop schamperde ze: 'O, wat is ze geweldig sterk en dapper, Maudy de Wit, geboren Van Wiersum!'

Driftig veegde ze de hinderlijke lastpakken weg en dacht aan haar kleine dochter. Ter plekke nam ze een besluit: ik ga Floortje uit het kinderdagverblijf halen en dan samen met haar naar huis. Ik verlang ernaar mijn kind te knuffelen, mezelf aan haar te warmen. Floortje, bedacht ze, mag vooral niet merken dat haar mamma de toekomst behoorlijk donker inziet. Als het in haar vermogen lag, zou ze er persoonlijk voor zorgen dat Floortje opgroeide in een zee van licht en warmte. Maar ze had zelf ook zo'n behoefte aan liefde

en veilige geborgenheid. Waarom leek het opeens zo kort geleden dat ze, samen met Johan, in een leven vol rottigheid had geleefd...?

Na Floortjes geboorte had Johan zich onder behandeling gesteld en na diverse eerdere pogingen was het hem die keer gelukt. Hij was clean uit een voor hem zware strijd tevoorschijn gekomen. Floortje was nu ruim drie jaar en zo kort was het dus nog maar geleden. Waren ze in die tijd te optimistisch geweest, veel te goeder trouw? Ze herinnerde zich plotseling uitspraken van anderen uit die tijd: eens een dief altijd een dief, eens verslaafd...

Maar dat mócht niet, dat vreselijke leven kon zij niet nog eens aan. Onderweg naar Floortje huilde Maudy's hart: kom naar huis, Johan. Help mij nu zoals ik jou altijd geholpen en gesteund heb. Ik wil van je blijven houden, kom bij me. Alsjeblieft...

Op datzelfde moment mompelde Johan: 'Ik moet naar huis, Maudy zal niet weten waar ik blijf.' Hij kreeg antwoord van iemand die zich een vriend noemde en die Geert de Loor heette.

'Dat kun je wel vergeten, makker. In jouw toestand is het onverantwoord om achter het stuur van je bestelbusje te stappen.' Johan knikte somber en de ander lachte smakelijk: 'Drugs en alcohol verdragen zich niet samen. Dat vergaten we eventjes, maar geen nood, morgen ziet alles er weer anders uit. Volg mijn voorbeeld en ga tot zolang slapen.'

Geert de Loor verdween in een zijkamertje en Johan strekte zich op de groezelige bank uit. Hij trok een rafelige deken over zich heen die Geert hem daarstraks had toegeworpen, en even later wist hij niet meer dat er een wereld om hem heen bestond. Zijn brein, beneveld door drugs en alcohol, was niet meer in staat gedachten toe te laten aan zijn zwangere vrouw, noch zijn bevallig dochttertje, laat staan het nog ongeboren kindje.

Het was die middag tegen vier uur toen hij in een diepe slaap weggleed, die zou duren tot hij de volgende ochtend de Martinitoren zeven uur hoorde slaan. Met een schok kwam hij tot bewust-

zijn en met een gebalde vuist bonkte hij tegen zijn voorhoofd, toen hij zich alles van de vorige dag herinnerde.

Hij was gisterochtend vroeg van huis gegaan, maar niet op de veiling aangekomen. Stom, stom... Jawel, maar hij had zich zo vreselijk gespannen gevoeld, en eigenlijk zonder er bij na te denken was hij naar dat ene kroegje in de binnenstad gereden. Hij had gewoon een klein beetje heroïne nodig gehad. Een zeer kleine dosis om de dag aan te kunnen, door te komen.

Hij had het stevig onder controle, had hij tegen Maudy gezegd, maar was dat wel zo...? Een paar maanden geleden nog wel, toen had hij af en toe iets gebruikt en was hij trots op zichzelf geweest als hij er daarna weer een week of langer zonder kon. De laatste tijd twijfelde hij aan zichzelf. Was hij al weer verslaafd, of ging het zoetjesaan die kant weer op?

Hij had zowel thuis als in de winkel het spul binnen handbereik. Veilig voor Maudy weggestopt op plaatsen waar zij nooit zoeken zou. Gewoon, voor als hij er onverhoopt vreselijk veel behoefte aan zou krijgen. En dat was nu bijna dagelijks het geval.

In het begin was hij op een domme, doorzichtige manier aan geld gekomen. Zo gek was hij niet meer. Hij verkocht geen persoonlijke spullen meer of waardevolle dingen uit huis. Een excuus was het niet, want hij bestal Maudy nu evengoed, op een heel gemene manier. Hij wist dat hij vroeg of laat tegen de lamp zou lopen, dat Maudy erachter kwam. Ze zou schrikken van de schulden die hij nu al gemaakt had, ze zou ontzettend boos worden als ze hoorde dat hij, achter haar rug om, een regeling had getroffen om de belastingschulden over langere termijnen te mogen uitsmeren.

Maudy was goudeerlijk, ze haatte schulden, was er doodsbang voor. Hij bewonderde haar sterke karakter en haar doorzettingsvermogen, maar het leek wel alsof haar ambities van hem een zwakkeling maakten. Hij kon Maudy niet bijbenen; soms vond hij haar ontzettend veeleisend, een andere keer gromde hij in zichzelf dat het leven dat ze leidden niks dan sleur was.

Het was allemaal zo gruwelijk voorspelbaar. Ze zouden tot hun vijftenzestigste, om maar iets te noemen, samen in de bloemenwinkel staan. Vriendelijk en voorkomend moeten zijn tegen de klanten, terwijl hij die het liefst de winkel uit zou willen jagen. O, hij had zo'n hekel aan het winkeltje, waar Maudy en hij elke dag zowat op elkaars lip zaten. Hij had armslag nodig, vrijheid. Hij kon een leven, dat enkel bestond uit keihard werken, eten, drinken, slapen en de liefde bedrijven niet aan. Huisje-boompje-beestje, dat gedoe...

Het was normaal, dat wist hij wel, maar hij kon het niet meer aan. Niet meer zonder heroïne. Dat kon hemzelf al niks meer schelen, als Maudy er maar niet achter kwam. Zij moest in hem blijven geloven, van hem houden zoals hij van haar hield.

Johan kroop dieper onder de gore deken weg en liet in gedachten de vorige dag de revue passeren. Hij wist niet meer hoe lang hij in het kroegje had gezeten, nog wel dat hij juist had willen opstaan om naar de veiling te gaan, toen hij een hand op zijn schouder had gevoeld. Een stem had gehoord, die zei: 'Als jij Johan de Wit niet bent, weet ik niet meer wie ik zelf ben!'

Hij had opgekeken en verrast gezegd: 'Geert! Geert de Loor, man wat een verrassing!'

'Zeg dat wel!' Geert was bij hem aan het tafeltje komen zitten, dat in een donker nisje achter in de zaak stond. Geert had dat donkere plekje weten te benoemen. Hij had veelbetekenend gezegd: 'Een dergelijk plekje kan geen daglicht verdragen. Zit je daarom hier?' Hij had dof geknikt.

Geert had het begrepen. 'Het valt niet mee, ik kom hier ook niet alleen voor een kop koffie.' Na een stilte had Geert naar Maudy gevraagd. 'Hoe is het met die oogverblindend mooie vrouw, die jou tijdens onze afkickperiode destijds zo trouw kwam bezoeken? Soms alleen, een andere keer met de baby die toen pas geboren was?'

Hij had verteld, gretig en apetrots: 'De baby van toen is inmiddels alweer een kleutertje van dik drie jaar. Ze heet Floortje

en over zes maanden krijgt ze er een broertje of zusje bij. Maudy en ik zijn getrouwd, we hebben een bloemenwinkel. Na die beroerde tijd hebben we veel geluk gehad, veel steun ook van anderen. Van Maudy's zusje Anne, bijvoorbeeld.

Zij was toentertijd nog getrouwd met ene Tom Steendam. Die man had een bungalowtje dat hij al jaren verhuurde en dat in die tijd stomtoevallig vrij kwam. Daar wonen Maudy en ik nu, en de huur die we moeten betalen is een schijntje vergeleken bij de werkelijke huurwaarde. Wat ik net al zei: we zijn geweldig geholpen en opgevangen.'

'En toch zit je weer hier, in deze kroeg, waar de meeste mensen met een wijde boog omheenlopen...?' Geert had hem vragend aangezien en hij had geprobeerd weg te komen.

'Ik moet ervandoor, ik moet naar de veiling.'

Geert had teleurgesteld gekeken, hem bijna gesmeekt: 'Ach toe, blijf nog even! Je kunt een oude vriend niet zomaar in de steek laten, daarvoor hebben we samen te veel meegemaakt. Of ben jij vergeten hoe we elkaar in die afkickboerderij nodig hadden? De ene keer lag ik zwetend en schokkend op bed en moest jij al je krachten bijzetten om mijn zieke lichaam in toom te houden, een andere keer deed ik bij jou hetzelfde. We zijn samen door een hel gegaan en nu we elkaar weer eens treffen, mag jij niet abrupt bij me weglopen.'

'Ja, maar Maudy dan? Ik heb verplichtingen,' had hij zwak tegengesproken.

Op dat moment was de eigenaar op hen toe komen lopen. Geert en hij waren de enige klanten geweest en de eigenaar was letterlijk en figuurlijk een, wat je noemt, gladde jongen. Zijn pikzwarte haar glom van de gel, hij droeg het strak achterovergekamd. Aan zijn linkerpink blonk een gouden ring. Hij grijsde breed, misschien wel om het vele goud in zijn mond te laten zien.

'Hadden de heren nog iets gehad willen hebben? Ik sta hier toevallig niet voor Jan Joker!'

Geert had timide gesmeekt: 'Je moet me helpen, ik ben er aan

toe, dat zie je toch? Op het ogenblik ben ik even blut, maar morgen heb ik geld. Daar zorg ik voor. Toe, strijk nog een keer over je hart.'

'Wat koop ik daarvoor, ik kan ook niet van de wind leven,' had de man gezegd. De brede grijns was van zijn gezicht verdwenen, hij had zijn ogen tot spleetjes geknepen en was op dreigende toon verdergegaan: 'Je smoesjes hangen mij de keel uit, je mag blij zijn dat ik betrouwbaar spul lever. Er wordt tegenwoordig flink gesjoemeld met slechte waar, maar daar doe ik niet aan mee. Het enige dat ik verlang is boter bij de vis, en dat geldt ook voor jou!'

Dat laatste was voor Johan bedoeld geweest en in een reflexbeweging was zijn hand naar de achterzak van zijn broek gegaan. Hij had de beurs gevoeld, die hij een dag van tevoren gevuld had. Het was bedoeld voor de veiling. Zeshonderd gulden had hij van de bank gehaald. Opeens drong het tot hem door dat het net voldoende was om zijn schuld hier te vereffenen en een nieuwe dosis te betalen. Waarom was het spul zo schrikbarend duur, waarom had hij het nodig. O, Maudy...

Met een hart vol gewetensbezwaren had hij de beurs toch tevoorschijn getrokken en branieschopperig gezegd: 'Maak je niet druk, man! Ik heb het geld, ben juist naar hier gekomen om met je af te rekenen. Als jij mijn maat nog een keertje tegemoetkomt, krijg je van mij waar je recht op hebt.'

Kort hierna, en allebei voorzien van de nodige drugs, had Geert gezegd: 'Kom op, we gaan! De tronie van de gozer daar achter de bar, staat me tegen.'

Het was nog steeds vroeg in de ochtend geweest toen ze weer buiten stonden. Hij had aan zijn verplichtingen niet durven denken. Niet aan Maudy, noch aan de veiling. Omdat hij platzak was en besepte hoever hij al gezakt was. Tóch verslaafd, was het door hem heen geschoten, terwijl hij het absoluut niet gewild had. De macht van de heroïne was onvoorstelbaar groot, je kon er niet tegen vechten. Hij tenminste niet meer. Maar er was een lichtpun-

tje, want nadat je het had ingespoten deed het zijn werk. Dan zag de wereld er anders uit. Voor even...

Geert had hem meegenomen naar zijn huis. Het was een oud pand in een van de achterbuurten van de stad, dat zowat op instorten stond. Geert had verteld dat het onbewoonbaar verklaard was en dat hij er, met enkele andere verslaafden, bezit van had genomen tot het gesloopt zou worden. Geert had er een kamer en een zijkamertje en bij het zien van de onbeschrijflijke wanorde had hij in een flits een oude woonboot voor zijn ogen zien opdoemen. Een moment was hij onpasselijk geworden vanwege de herinneringen aan toen en van de ellende die hij tastbaar om zich heen had gevoeld. Uit pure wanhoop had hij naar de drugs gegrepen, Geert had zijn voorbeeld gevolgd.

Met een half oor had hij naar Geert geluisterd, die over zijn leven had verteld. ‘Kort na jou mocht ik destijds de afkickboerderij verlaten. Mijn vrouw schrok zich wild toen ik plotseling onaangekondigd voor haar neus stond. We hadden elkaar al die tijd niet gezien, ze wilde niks meer met me te maken hebben. We zijn dan nu ook gescheiden. Ik ben naar mijn moeder gegaan, maar dat was ook al geen succes. Ze deed niks dan zeuren en almaar een vermanende vinger opsteken. Nou ja, jij weet dat zoiets juist averechts werkt. Ik ben maar een half jaar clean geweest, toen was het weer mooi mis. Maar ik zit er niet meer mee, ik heb me ermee verzoend dat dit mijn leven is.’

Er was een lange stilte gevallen die door Geert werd verbroken.

‘Ik had niet verwacht dat jij zou terugvallen.’

‘Denk maar niet dat ik hierop heb zitten wachten!’

‘Nee, zo gaat dat niet. Vertel mij wat.’

‘We zijn toentertijd in de kerk getrouwd, door Maudy ben ik onvoorwaardelijk in God gaan geloven. Dat goede kan ik nu wel mooi weer vergeten. Zodra je je schaamt voor God is er zoveel met je aan de hand, dat je het wel vergeten móet.’

‘Daar kan ik niks op zeggen. Ik geloof enkel in mezelf en heb

mijn handen daar meer dan vol aan.'

'Jij staat alleen, maar ik heb vrouw en kind. Straks zelfs twee. Als ik daaraan denk, word ik niet goed. Ik schaam me zo voor Maudy en voor Anne, haar zusje. In het verleden heeft Anne ontzettend veel voor me gedaan. Ik houd ook veel van haar.'

'Mijn zusters spugen zowat op me, ik kan me dan ook niet voorstellen dat jij van je schoonzuster houdt.'

'Toch is dat zo. Anne is zo rechtschapen en Maudy is al net zo. Ook uiterlijk lijken de zusjes Van Wiersum precies op elkaar, ze hebben hetzelfde blonde haar, dezelfde mooie ogen. Ze zijn even eerlijk als doortastend. Anne en Maudy beschikken over doorzettingsvermogen en dat vind ik opmerkelijk, want in het verleden hebben ze veel verdriet gekend. Het leven heeft hen niet gespaard, maar sommige mensen schijnen door tegenslagen sterker te worden. Zo ben ik helaas niet.'

Hij had gevoeld dat hij over heel zijn lichaam trilde. Geert had het gezien en ergens een fles cognac vandaan getoverd.

'Je stikt zowat van de zenuwen, man! We nemen een neut, en daarna moet je me toch eens vertellen over Anne van Wiersum. Ik kan me niet voorstellen dat er mensen zijn als zij, ik heb dat soort nooit mogen ontmoeten.'

Johan had in gedachten hardop gesproken: 'Tijdens onze afkickperiode hebben we veel leed en strijd gedeeld, jij en ik. Waarom hebben we elkaar in die tijd nooit over ons beider levens verteld? We hebben elkaar toen door dik en dun gesteund, zonder elkaar te kennen.'

Geert had geopperd: 'Tja, wat wil je. We hadden toen wel wat anders aan het hoofd. We waren nog niet clean en dan is een verslaafde louter en alleen met zichzelf bezig. Ben je dat vergeten?'

Nee, hij was het niet vergeten, wist maar al te goed dat een verslaafde alleen maar met zichzelf bezig kón zijn. Zo was het nu immers alweer met hem gesteld. Hij vergat Maudy en Floortje, al zijn dierbaren. Bij een lotgenoot vond hij gehoor en dat deed goed. Dankzij een heroïnespuit...

Gedachteloos had hij zijn glas leeggedronken, nam er daarna nog een paar. Onderwijl had hij over Anne en Maudy verteld. Dat hun beide ouders vroeger bij een brand om het leven waren gekomen en dat Maudy toen een meisje van pas tien jaar was geweest.

‘Anne is vijftien jaar ouder dan Maudy en vanaf die rampzalige dag voelde Anne zich voor haar jongere zusje verantwoordelijk. Anne heeft het niet altijd gemakkelijk gehad met Maudy, en de schuld ervan lag uitsluitend bij mij. Ik gebruikte toen al en Maudy koos partij voor mij. Ze kon het in die tijd niet verkroppen dat Anne ging trouwen met Tom Steendam, die ook allebei zijn ouders bij dezelfde dorpsbrand had verloren. Anne en Tom dachten dat ze elkaar nodig hadden, maar later bleek dat Tom totaal ongeschikt was voor het huwelijk. In die tijd ontmoette Anne Maurits Heide-
ma. Hij was haar eerste liefde geweest, en toen ze elkaar terugzagen, laaide er meteen weer een heftig vuur op. Tom en Anne zijn gescheiden en Anne is hertrouwd met haar jeugdliefde. Zo zat dat in elkaar.’

‘Die Tom Steendam was dus de grote verliezer, dat zal hij Anne niet in dank hebben afgenomen.’

‘Tom heeft Anne hoogstpersoonlijk aan Maurits teruggegeven en Tom en zij zijn dik bevriend gebleven. Voor buitenstaanders zal dit gegeven bijzonder opmerkelijk zijn, maar Tom wist wat hij deed. Tom en Anne hielden achteraf bezien niet echt van elkaar, bovendien was Maudy in hun huwelijk voor Tom het grote struikelblok. Ik zal je de details besparen, alleen vertellen dat Maudy er op een gegeven moment met mij vandoor ging.

We hebben overal rondgezworven, tot we in Amsterdam onderdak vonden op een woonboot waarop verslaafden huisden. Maudy was de enige die niet gebruikte. Hoe ze dat vol heeft gehouden, is me nog altijd een raadsel. Ze zat midden in dat rottige leven, maar was als de dood zo bang voor drugs.

In die tijd werkte ze overdag als kamermeisje in een hotel, ’s avonds maakte ze kantoren schoon en tussen de bedrijven door zorgde ze voor mij en voor de andere bewoners van de boot. Ze

heeft het hard te verduren gehad... door mijn toedoen heeft Maudy niet jong kunnen zijn. De rest weet je: toen ons kind geboren was, ben ik gaan afkicken.'

'Jij kwam dus, zagezegd, toch nog goed terecht,' had Geert geopperd en hij had gemompeld: 'Ja, maar een stommeling als ik schijnt er niet van te leren. Ik wilde er steeds niet aan toegeven, maar ik kom er niet meer onderuit: ik ben opnieuw verslaafd geraakt. Ik durf Maudy niet meer onder ogen te komen, en wat moet ik nu met Anne... ik ben ook haar zo onnoemelijk veel dank verschuldigd. Waarom doe ik dit, Geert...? Waarom grijp ik toch weer naar het kwade, terwijl er zoveel goeds op me wacht? De liefde van vrouw en kind, de warme genegenheid van mensen die zo trots op me waren. Waarom in vredesnaam vergooi ik dat allemaal? Zeg me dat!' had hij ten slotte geschreeuwd.

Geert had laconiek zijn schouders opgehaald, met zijn wijsvingers op zijn slapen gewezen en gezegd: 'Het zit hier, tussen je oren. Het is een fabel dat een verslaafde clean kan blijven. Verreweg de meesten vallen vroeg of laat weer in hun oude levenspatroon terug. Als je zover bent dat je niet meer kiezen kunt, moet je je er maar niet te veel van aantrekken. Laat het maar over je heenkomen en mocht je het thuis moeilijk krijgen, dan weet je waar ik woon. Zolang dit huis overeind staat, kun je hier terecht, daarna zien we wel weer. Ik ben je vriend, en wat betreft onze verslaving wil ik je erop wijzen dat je met zijn tweeën sterker staat dan alleen. Om aan geld te komen, bedoel ik!'

Hij had dof geknikt, begrepen wat Geert bedoelde. Stelen en beroven ging in sommige gevallen gemakkelijker met een handlanger dan in je eentje. Maar zover wilde hij het niet laten komen, dat verdiende Maudy niet aan hem. En Floortje niet, Anne en Maurits niet en... God al helemaal niet.

Op dat moment had hij behoefte gekregen om tot God te bidden, maar grote weerzin over zichzelf had hem ervan weerhouden. In plaats daarvan had hij nog een borrel genomen. Of dat er meer waren geworden wist hij niet meer. Hij had naar huis gewild, naar

Maudy, maar Geert had gelijk gehad; hij had op zijn benen amper nog kunnen staan, zo achter het stuur kruipen was levensgevaarlijk. Ze waren gaan slapen, Geert en hij, totdat hij wakker was geschrokken van de 'Olle Grieze', zoals de Martinitoren hier in Groningen werd genoemd.

Het was stil in huis, Geert sliep klaarblijkelijk nog. Hij zou hem niet wekken, alleen een briefje achterlaten. Bedankt voor je luis-terend oor en de gastvrijheid. Nee, nee... niet tot ziens! Dit klimaat was funest, dat moest hij, hoe dan ook, voorgoed de rug toekeren. Als Maudy er tenminste voor hem wilde zijn, want zonder haar was hij nergens. Zo verging het zwakkelingen, bedacht hij, die leunden gemakshalve op iemand die de last ook niet dragen kon.

Op weg naar huis achter het stuur van het bestelbusje, durfde Johan slechts eenmaal te fluisteren: 'O, God, help me om overeind te blijven. Ter wille van Maudy.'

Deze had de hele nacht geen oog dichtgedaan. Pas tegen de ochtend gleed ze in een licht hazenslaapje, maar om halfzeven zat ze alweer rechtop in bed. Ze had niet verwacht dat Johan ongedeed naast haar zou liggen, maar toch streek ze met vochtige ogen en bibberende lippen over zijn kussen. Waar ben je toch, lieve jongen, kermde het wanhopig in haar, en zonder het te willen stelde ze in gedachten de vraag die haar zo kwelde: zie ik je ooit weer, kom je nog bij me terug...?

Ze wist nu heel zeker dat Johan zijn drugsgebruik niet meer onder controle had, en wat daaruit voort kon komen, wist zij als geen ander. Ze was het onmenselijk zware zwerversbestaan van vroeger niet vergeten en het deed zeer te moeten bedenken dat Johan er nu alleen voor stond. Net als toen, zou ze hem willen helpen. Door dik en dun naast hem staan, omdat een verslaafde iemand nodig had op wie hij onvoorwaardelijk kon vertrouwen. Maar zij was niet meer het jonge meisje van toen; ze was, behalve vrouw, in de eerste plaats moeder.

Met haar gedachten bij kleine Floortje, raakte Maudy in paniek. Het was zaterdag, dan ging Floortje niet naar het kinderdagver-

blijf, maar kwam Anne het meisje ophalen. Gewoontegetrouw was Floortje op zaterdag bij Anne en Maurits in de stad. Maar dat kon vandaag helemaal niet... Anne mocht niet naar hier komen. Met haar scherpe waarnemingsvermogen zou zij onmiddellijk zien dat er iets niet klopte in het huis van haar zusje. Anne zou willen weten wat er aan de hand was en zij, Maudy, kon maar één ding doen: Johan in bescherming nemen.

Ze moest Anne bellen dat ze Floortje niet hoefde op te halen, omdat zijzelf bij haar dochtertje thuisbleef. En dat was niet eens een uitvlucht, want ze bleef thuis. Wat moest ze in een zo goed als lege winkel beginnen? Weer op verlepte restanten wijzen en zeggen dat ze wel goedkoper meegenomen mochten worden?

Waar was Johan met het bestelbusje vol bloemen, die nodig in het water gezet moesten worden? O, lieve deugd, wat een ellende en wat ging er nog allemaal komen! Vanwege zorgen om Johan was elke vezel van haar lichaam strakgespannen. Ze liet zich uit bed glijden en voelde dat ze op haar benen stond te trillen. Wat moest ze doen... Eerst de politie bellen, of toch eerst Anne?

Maudy koos voor de laatste en Anne Heidema, geboren Van Wiersum, werd die ochtend gewekt door de telefoon die aan haar kant op het nachtkastje stond. Maurits bromde in zijn slaap iets onverstaanbaars. Anne nam op en maakte zich, nog slaapdronken, bekend.

‘Dag Anne, met mij, Maudy. Sorry als ik je uit bed bel, maar ik moest je even laten weten dat je Floortje niet hoeft te komen halen. Ik blijf vandaag zelf bij haar thuis. Dan weet je dat even, hè?’

‘Wat is er met je, Maudy, je stem klinkt zo vreemd? Waarom blijf je bij Floortje thuis, is ze soms ziek?’

‘Nee, nee, met Floortje is niks aan de hand. Ik... uhh, voel me zelf niet zo lekker. Niks om je ongerust over te maken, hoor Anne.’

‘Nou, dat doe ik wel.’ Anne ging rechtop in bed zitten en vervolgde: ‘Ik vergis me niet, je stem klinkt echt down. Je bent de laatste tijd erg gespannen; als er iets is moet je het aan mij zeggen, hoor Maudy!’

Deze aarzelde maar heel even. Ze beseftte dat ze Anne niet met een kluitje in het riet mocht sturen en besloot een van haar geheimen prijs te geven.

‘Mogelijk dat ik anders ben dan jij van me gewend bent, maar dat komt omdat ik weer zwanger ben. Dan verandert niet alleen je lichaam, maar spelen ook bepaalde hormonen mee. Ik had het nog even voor mezelf willen houden, maar nu weet je het dus.’

‘O, Maudy... wat hoor ik hier van op. Neem me niet kwalijk dat ik niet meteen sta te juichen, maar dat komt omdat ik het even verwerken moet. Je bent nog zo jong en jullie hebben al zoveel zorgen. Ach, lieverdje toch... is het verder echt goed met je?’

‘Ja, heus! Maar ik moet ophangen, want ik hoor dat Floortje wakker is. Dag, Anne... kusje.’ Maudy verbrak de verbinding.

Anne staarde een moment verbouwereerd naar de hoorn in haar hand, voordat ze die op het toestel teruglegde. Daarna keerde ze zich naar Maurits. ‘Ben je wakker, heb je begrepen wat Maudy me vertelde?’

‘Niet helemaal, maar aan jouw uitspraak te horen, heeft ze je niet met blij nieuws gewekt. Wat is er gaande?’

‘Maudy is weer zwanger en ze hing zo vlug op dat ik niet meer kon vragen hoever ze heen is. Het spijt me als ik tegen haar de verkeerde toon heb aangeslagen, maar ik kan er niet meteen blij mee zijn. Maudy is in mijn ogen nog een jong meisje, twee kindertjes verzorgen is voor haar gewoon te veel van het goede. Bovendien hebben ze het met de zaak al zo moeilijk. Ik maak me heel veel zorgen om mijn zusje, Maurits.’

Hij glimlachte vertederd, nam zijn bril van het nachtkastje en nadat hij die op zijn neus had gezet, sloeg hij het dekbed uitnodigend open. ‘Kom eens even dicht bij me, kleine tobberaarster van me. Jij hebt je zowat je hele leven al zorgen om je zusje gemaakt, en dat komt volgens mij omdat je te veel van haar houdt.’

Anne kroop dicht tegen haar man aan, ze streelde zijn gezicht en zei zacht: ‘Het is zo heerlijk, Maurits, dat ik altijd met mijn zorgen, mijn gezeur, bij jou terecht kan. Jouw geduld is eindeloos, ik denk

dat er niet veel mannen zijn zoals jij.'

'Dat klopt,' grinnikte Maurits, 'want ik ben de enige man die vol trots en dankbaarheid kan zeggen dat Anne van Wiersum zijn vrouw is. Maar alle gekheid op een stokje: waar maak jij je, wat Maudy betreft, zorgen om?'

Anne haalde haar schouders op en zei ietwat onwillig: 'Ik weet niet of het gepast is dat ik het zeg, maar... Nou ja, ik vertrouw Johan niet meer zo.'

'Wat bedoel je daarmee?' Maurits keek haar verbaasd aan en Anne schokschouderde opnieuw.

'Misschien ben ik te wantrouwig, maar daar kan ik dan niets aan doen. Ik verdenk Johan ervan dat hij weer gebruikt. Hij is vaak zo afwezig en als hij me aankijkt, is het net alsof hij zich ergens voor schaamt. Die schuchtere blik van hem, zijn afhangelende schouders, doen me denken aan de tijd dat ik hem voor het eerst leerde kennen. Toen was hij nog verslaafd en kreeg ik van hem dezelfde slappe indruk die ik tegenwoordig weer bij hem herken. Ik weet dat ik niet oordelen mag, maar voor mezelf weet ik het haast zeker. En daar, Maurits, lijdt Maudy onder. Volgens mij is het zelfs mogelijk dat de zaak zo slecht gaat vanwege het feit dat Johan in zijn verslaving is teruggevallen.'

'Ach, meisje toch... Dat zou vreselijk zijn, een regelrechte ramp!'

'Ja, en daarom kan ik niet echt blij zijn met Maudy's zwangerschap. Ik hoop dat ik ongelijk heb, dat er niets van waar is, maar ik vrees het ergste. Het leek allemaal zo mooi, maar hoe vaak hoor je niet om je heen dat iemand, die genezen verklaard is, op den duur toch weer naar die ellendige drugs grijpt? En Johan is zo'n lieverd, ik wens hem dat vreselijke leven niet nog eens toe. Hoe kan het nou bestaan dat juist iemand als Johan, een man met een gouden hart, niet zonder drugs kan? Ik begrijp dat gewoon niet, hij heeft immers zoveel om dankbaar voor en gelukkig mee te zijn. Arme jongen...'

Maurits zei bedachtzaam: 'Ik durf nog niet zo pertinent in zijn terugval te geloven als jij. Natuurlijk gun je dit geen enkel mens,

zeker niet iemand die je zo na aan het hart ligt. Ik heb veel over drugsverslaving gehoord en gelezen en telkens stuit je op hetzelfde: dat het veelal bijzonder zachtaardige mensen zijn, die geen weerstand kunnen bieden. Bij de uitdrukking ‘zachtaardig’ moet je wellicht een kanttekening plaatsen. Eraan toevoegen dat het doorgaans niet de sterksten van karakter zijn. Johan is een fijne vent, maar je zal moeten toegeven dat hij wankelbaar is, niet stevig in zijn schoenen staat.’

Na enig nadenken gaf Anne met tegenzin toe: ‘Dat is misschien wel zo, maar dat heeft volgens mij een oorzaak. Ik zie Johan als een mens die in zijn jeugd veel te weinig liefde heeft ontvangen. Ik wijs zijn ouders als schuldigen aan.’

‘Jij durft!’ zei Maurits.

Anne keek hem bijna furieus aan. ‘Nou, het is toch zo dat die mensen hun enige zoon aan zijn lot overlieten! Zwaar verslaafd als Johan indertijd was, hebben ze hem de deur gewezen, terwijl hij zijn ouders toen juist zo hard nodig had. Maar zij schaamden zich voor hem én voor Maudy. Pas toen het weer goed ging, zochten ze contact, maar de manier waarop is voor mij nog steeds niet te bevatten.’ Anne zweeg.

Maurits wist waar ze in gedachten mee bezig was. Hij was de beroerde geschiedenis van toen ook niet vergeten en had, net als Anne, geen goed woord over voor de ouders van Johan. Ze waren allebei huisarts, hadden samen een praktijk. Op de trouwdag van Johan en Maudy hadden ze door afwezigheid geschitterd, terwijl het een dag zo vol goede beloften was geweest. Floortje was die dag gedoopt, maar ook dat feit had de grootouders blijkbaar onberoerd gelaten.

Een paar dagen nadat het bloemenwinkeltje was geopend, had Johan een levensteken van zijn ouders ontvangen. In de vorm van een kort briefje, waarin ze hem met de winkel feliciteerden en bekendmaakten dat ze er op de dag van de opening langs waren gereden. Nee, ze hadden niet naar binnen durven gaan, de drempel was voor hen te hoog geweest. Johan begreep toch wel hoe

diep zij zich nog steeds voor hun zoon schaamden? Ze moesten rekening houden met vrienden en bekenden, mensen uit voortreffelijke milieus, bij wie ze wilden blijven horen.

Vanuit dat oogpunt hadden ze in de brief voorgesteld om elkaar op neutraal terrein te ontmoeten. Ze hadden de naam van een restaurant genoemd dat half verscholen lag in de bossen van Drenthe. Daar liepen ze minder kans om onverhoopt bekenden tegen te komen. Johan begreep toch wel hoe uitermate belangrijk dit voor hen was? Hij moest maar even bellen om een afspraak te maken en ze gingen ervan uit dat Johan, evenals vrouw en kind, keurig gekleed zou verschijnen.

Johan was diep teleurgesteld geweest en Maudy onvoorstelbaar boos. Ze had gescholden en getierd: 'Dit slaat toch werkelijk alles! Wat denken die mensen wel niet, dat wij nu op onze knieën vallen van louter dankbaarheid? Ze willen niet bij ons thuis komen en wij mogen niet bij hen over de vloer komen, want stel toch eens dat iemand van hun vrienden – alleen dat woord al – ons zou zien. Ze schamen zich voor hun zoon en in hun ogen moet ik wel een slet zijn. En met dat soort mensen moet ik in een afgelegen restaurant aan tafel zitten en vooral voornaam doen? Nou, ze zoeken het maar uit, maar mij zien ze niet!'

Johan had er net zo over gedacht. Hij had zijn ouders een beleefd briefje teruggeschreven, waarin hij kenbaar had gemaakt dat Maudy en hij geen prijs stelden op een etentje buiten de deur. Daarna hadden ze taal noch teken meer gehoord. Johan wilde hun namen niet meer horen, maar ze wisten van Maudy dat hij leed onder de liefdeloosheid van zijn ouders.

Misschien had Anne gelijk, bedacht Maurits, en leed Johan in stilte meer dan zij vermoedden. Maar om dan weer naar de drugs te grijpen... Hij kon er met zijn pet niet bij dat er ouders waren als het echtpaar De Wit. Hij vond juist dat als een kind in moeilijkheden verzeild raakte, het van primair belang was dat het op de ouders kon terugvallen. Altijd, hoe dan ook.

'Wat denk je allemaal, Maurits?' Met die vraag haalde Anne hem

naar de werkelijkheid terug. Als antwoord sloeg hij zijn armen vaster om haar heen en Anne ging verder: ‘Het zal een rare dag worden zonder Floortje. Al vanaf haar geboorte is ze iedere zaterdag bij ons, de kleine schat. Eerlijk gezegd kan ik niet langer dan een week zonder haar.’

Maurits zei: ‘Floortje noemt jou tante Anne, maar in je hart voel jij je haar oma. En, precies net zo, voel jij je jegens Maudy een beetje moeder. Zo is het toch?’

Anne ontkende het niet, maar zei zacht: ‘Het is een heerlijk gevoel, dat ik me door niets en niemand laat ontnemen. In het verleden ben ik een paar keer zwanger geweest, maar helaas mocht ik mijn kindjes niet houden. Dat blijft een gemis. Het verdriet slijt, de liefde die ik ze zo graag had willen geven, blijft echter aanwezig. Die geef ik nu aan Maudy en Floortje en straks is er nog zo’n klein hummeltje dat liefde nodig zal hebben. Van een surrogaat-oma, omdat de echte oma uit hoogmoed verstek laat gaan. Ik noem dat echt heel triest, Maurits.’

‘Ja, mijn schattebout, dat is het ook, maar wij staan er machteloos tegenover.’

‘Als het waar is wat ik van Johan vermoed, dan komt er ook veel op jou af, want ik zal die twee jonge mensen niet kunnen laten vallen. Vroeger, toen ik nog met Tom was getrouwd, heb ik Maudy omwille van Tom losgelaten. Dat overkomt me geen tweede keer.’

Maurits legde een vinger onder haar kin en kuste haar mond voordat hij ernstig zei: ‘Dat klonk als een waarschuwing voor mij, wil je dat nooit meer doen, Anne! Tom deugde niet voor het huwelijk omdat hij geen moeilijkheden kon verdragen, louter rust om zich heen nodig had. Hij is in alle opzichten gelukkig geworden met zijn huishoudster Geeske Prins, die hem als een moeder verzorgt en vertroetelt en ’s avonds teruggaat naar haar eigen huis. Zo zit Tom in elkaar, maar zo zou ik niet kunnen zijn. Ik houd oprecht van je, ik wil niks liever dan lief en leed met je delen. Ik houd zielsveel van je zusje en ik voel me ook een beetje opa, als Floortje bij ons is. Mijn maag draait om als ik bedenk wat er dat jonge gezin-

netje boven het hoofd kan hangen, maar daar wil ik nog geen zekerheden aan vastkoppelen. Want die ontbreken gelukkig nog.'

Daar dacht Anne beduidend anders over. Zij gaf gehoor aan haar vrouwelijke intuïtie en stelde Maurits voor: 'Vandaag zullen we met veel onbeantwoorde vragen blijven rondlopen, maar morgen kan ik je zekerheid verschaffen! Als we na de kerk bij Maudy en Johan op de koffie gaan en onze ogen goed de kost geven, zal er jou ook veel duidelijk worden.'

'Je bent behoorlijk zeker van jezelf.'

'Nee, lieverd, ik ben bang.'

Johan en Maudy de Wit runnen een fraaie bloemenzaak in een dorpje onder de rook van Groningen. Johan regelt de inkoop van de bloemen en Maudy is helemaal in haar element in de winkel. Hun tweede kindje is op komst en alles lijkt goed te gaan.

Lijkt, want Johan is niet gelukkig in zijn werk. Hij mist zijn vrijheid en vervalt weer in een oude verslaving, die ernstige gevolgen heeft. Na zijn overlijden moet Maudy opnieuw beginnen en vanwege de gemaakte schulden moet de zaak worden verkocht. Gelukkig staat ze niet alleen. Huisvriend Tom Steendam biedt haar zijn leegstaande bungalow aan, waar ze met haar twee dochtertjes gaat wonen. Zus Anne en haar man Maurits helpen haar financieel weer op de rit. Op advies van haar zus bezoekt Maudy een therapeut. Dan ontmoet ze Corné Coelemans. Hij is in België opgegroeid en is in Groningen een luxe bonbonzaak begonnen. Wordt hij slechts een goede vriend, of kan hij haar leven ook nieuwe inhoud geven?

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 712 5 NUR 344

9 789059 777125

www.kok.nl